

Fabrikalardan makina sesinden önce İşçinin Sesi gelecek!
Yıl:17 Sayı:417

İŞÇİNİN SESİ

İnanç, özveri, emek sarsılmaz parti demek!
Haziran 1991

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN!

Geleneğimiz onurumuz, özveri okulumuz, Özveri Taarruzu'muzun 15'incisi geliyor

ÖZVERİ OKULUNA HAZIRLANIYORUZ

Geleneksel Özveri Taarruzu'muzun 15'incisi geliyor. 14 koca savaşım yılının başarısını, ateşin ve ihanetin izlerini, yüzlerce kitapla edinilemeyecek deneyimlerini içeren özveri taarruzları, Türkiye Komünist Partisi'nin kavgasının, komünist inanç, özveri ve kararlılığının aynasıdır. Partimiz, bugünün özveri taarruzları yoluyla devrime hazırlanmaya, Anadolu devrimini muzaffer kılmaya kararlıdır. Bugünün özveri tarruzları, yarının komünizm kuruculuğuna girişecek milyonların özverisinin hazırlığıdır.

Biz, her zaman yaptığımız işi, devrimci mücadelenin içinde bir ivme olması amacıyla taarruz döneminde daha yoğunlaştırarak yaparız, zorlukları aşmak için ileri atılırız.

Türkiye işçi sınıfının gerçekten güzel günlere kavuşabilmesi için komünist partisine ihtiyacı var. Bunun için partinin ideolojisi kırpılmadan, büzülmeden işçi sınıfına sunulmalı, benimsetilmeli, ortama uygun eylemler yapılmalıdır. Bunları hakkıyla yapabilmek için paraya da ihtiyaç olduğunu yığınların iyi bilir, iyi anlar. Yeter ki komünist söyledikleriyle, yaptıklarıyla örnek tutum içinde olsun.

Özveri yaratıcılığı körükler

Parti içinde Leninci-oportünist ayrışmasının iyice hız kazandığı 1980'de, özveri taarruzu'ndaki yoldaşlar, maddi durumu son derece zayıf olan bir işçinin şu sözlerine tanık oluyorlardı:

> "Hem rahat yaşayacaksın, hem devrim yapacaksın. Bunu benim aklım almıyor. Bugün bunları yaparak örgütümüzü güçlendirelim, devrimi yapalım ki işsizlik korkusunu bizden sonra gelenler hiç düşünmesin. Eğer ben örgütümü yuvam gibi, evim gibi görmüyorsam, eve para getirmeyince, tencere kaynamayınca, çocuğumun ayakkabısı yokken nasıl içimde sızı hissediyorsam, eğer örgütümün gazetesi yokken aynı şekilde içim sızlamazsa biz ne devrim yapabilir ne de devrimcilikten söz edebiliriz."

İşte, özveri taarruzlarımızın ardında böyle derin bir özveri, buna eşlik eden yaratıcılık vardır. Özveri taarruzu geleneğimiz, parti için özveri yapan yoldaşlarımızın sayısız yaratıcılığıyla yüklüdür. Aramıza yeni katılan yoldaşlar, 15.Özveri Taarruzu'nda ne yapacağız diye zorlanmasınlar. 14 savaşım yılının, uzunca bir liste çıkarmak pahasına şimdi sıralayacağımız bazı deneyimleri, yeni önerilere hız verecektir.

- Fazla mesai yapmak, haftasonu, bayram günlerinde fazladan çalışmak ve bunun gelirini taarruza aktarmak.
- Fabrikalarda işe girmek. Konfeksiyon atelyelerinde işe girmek. Garsonluk yapmak. Amelelik yapmak vb.
- El hünerlerine dayalı ürünler (halı, kilim, seramik eşya, biblo, tablo, vazo, kül tablası, abajur, örgü işi, vb.) üreterek satmak.
- Varolan işin dışında ek iş (işler) yaratmak, gelirini partiye bağışlamak.

Bunlar arasında: Kentlerde seyyar satıcılık (deri eşya, çanta, terlik, mutfak eşyaları, vb.) yük taşımak, tost- sandöviç, simit-lahmacun satışı, köftecilik, çiçek satışı, kuruyemiş (çiğdem, fıstık, leblebi, badem vb.) ve meyve satışı, plaj ve piknik yerlerinde su, içecek satışı, naftalin-naylon satışı, oto tamiri-elektrikli eşya tamiri yapmak, odun kesmek, kömür taşımak, ev boyamak, ayakkabı boyacılığı, evlere temizliğe gitmek, temizlik işi almak, kaset satışı, çocuk bakmak, öğrencilere ders vermek, evlerden gazete, şişe toplayarak satmak, panayır ve festivallerde, futbol maçlarında gelir getirecek şeyler satmak, turistlere rehberlik yapmak, kart-rozet bastırıp satmak, vb. sayılabilir.

Kırsal alanda ise, tarlada, bahçe işlerinde, sebze- meyve toplamasında çalışmak, üreticiden tüketiciye aracısız mal satışı örgütlemek, hasat zamanı işlerinde çalışmak, traktör sürücülüğü yapmak, odun kesmek, şifalı otlar toplayıp satmak... Daha da çok şey bulunup çıkarılabilir.

- Bunların dışında evlerden eski eşyaları, giysileri, yoldaşların bağışladıkları şeyleri vb. toplayarak dışa açık kermes düzenlemek. Açık artırma örgütlemek.
- Bir araç edinme olanağı olanların, araçtan (taşımacılık, arabadan satış vb. gibi), para kazanmada yararlanması.
- Hem yakın çevremizle daha sıkı kaynaşmayı sağlamak, hem de gelir getirmek üzere piknik, gezi, yemek, vb. örgütlemek. Sazlı, sözlü eğlenceler düzenlemek.
- Legal kuruluşlar adına makbuzla bağış toplamak.

Bunlar, taarruzlardan, ilk elde aklımıza gelen bazı girişim örnekleridir. Bunların dışında, çeyizini, ziynet eşyasını satarak, kan bağışında bulunarak özveri taarruzuna katılan yoldaşlarımız da oldu.

Öte yandan, bazı yoldaşlarımız, masrafları kısma doğrultusunda çeşitli önerilerle geldiler. Sigarayı taarruz süresince bırakıp, sigara paralarını taarruza bağışlamak, toplu kalarak ev kirasından, toplu yiyerek kişisel yemek masraflarından tasarruf yapmak, vb. gibi.

Listelenen bütün önerilerin amacı, yoldaşlarımıza fikir vermek, yaratıcılıklarını zorlamak içindir. Yaşamın yeni önerilerin ortaya çıkartılması açısından olağanüstü zengin olduğu unutulmamalıdır. Taarruzun kapsamına, yeni para kaynakları yaratacak olan her türlü eylem girer.

Güçlü yığın bağı, geniş yığınsal katılım

Özveri taarruzunun başarısı, yoldaşlarımızın çok önemli ve değerli özverisinin yanında, yığın bağının gücüne, yığınsal katılıma da çok bağlıdır. İşin özü, olanakların elverdiği kadar eylem değil, eylemin, hareketin getirdiği kadar olanak yaratmaktır. Bu da halkın gönlünü kazanarak gerçekleştirilir.

Gazete dağıtımı yapılan en güvenlikli halkadan başlamak üzere, işçi çevreyle yakın, sıcak bağlar kurmak, ev ziyaretleri yapmak, onları günlük yaşamları içinde tanımak ve dostlukları geliştirmek, onların yardımına yetişmek, onlara budanmamış komünist ideolojimizi taşımak, günlük yaşamın sayısız örneği içinde komünist partisinin siyasetiyle onları tanıştırmak, grev boylarında gösterilerde yığınsal olarak onlarla omuz omuza olmak, özveri taarruzunun ötesinde olağan parti çalışması açısından da büyük önem taşır.

Marşlarımız, türkülerimiz, yayınlarımız, video filmimiz yakın çevremizde devrimci coşkuyu artırıcı rol oynar. Marşlarımızın öğrenilmesi, parti kültürümüzün aktarılması bile, çevremizde "biz" psikolojisini geliştirir.

Hele spor faaliyetlerinin, yarışmaların kazandıracağı dostluklar, özel önem taşır. Sporun seyirlik spor olmanın ötesine gidemediği Türkiye'de, özveri taarruzunun bir parçası olarak, gençler, kadınlar, hatta çocuklar için spor faaliyetlerinin örgütlenmesi, yığın bağlarını olağanüstü genişletici etki yapabilir. Futbol, basketbol, voleybol, yüzme, koşu, güreş, satranç,vb. birçok öneri geliştirilebilir. Turnuvalar örgütlenebilir. Bu fırsat değerlendirilmelidir.

Kadınları kazanmayan bir devrimin başarıya ulaşması olanaklı değildir. İşçi-emekçi olmalarının yanısıra bir de kadın olarak ezilen, toplumsal yaşamın birçok olanağından yoksun bırakılan kadınların sorunları yakıcıdır. Olabildiğince geniş kadın çevrenin özveri taarruzuna katılması, hem özveri örneklerini sayısız ölçüde çoğaltabilecek, hem de parti çalışmasını güçlendirecektir.

Özveri taarruzunun çocuklara da kazandıracağı çok şey vardır. Vietnam Devrimi, partinin çocuk ekiplerinin kahramanlıkları ile doludur. Çocukların örgütlenmeleri özendirilip, oyun çağlarını yaşamaları engellenmeden, oyunların içine katabilecekleri ölçüde devrimci içerik katılarak, örgütlü, disiplinli, özverili ve olabildiğince bilinçli yetişmeleri, sağlanamayacak birşey değildir. İngiltere'de bir Sosyalist Çocuk Kulübü deneyimi vardı. Çocuklar, kendi hedefleriyle taarruza katılarak, büyükler kadar olgun ve özverili olduklarını göstermişlerdi.

Taarruz çalışması kollektif, sürekli, düzenlidir

Özveri Taarruzu'nda mali hedefin, ideolojik ve siyasal hedeflerin gerçekleştirilmesi, birbiriyle çelişen değil, birbirini tamamlayan, biri ötekini destekleyen, güçlendiren yönlerdir. Başarılı bütün taarruzlarda bu böyledir.

İdeolojik eğitimin yükseltilmesi, buna yardımcı olmak üzere örgüt kitaplıklarının vb. kurulması, defter tutup not alarak merkez organ temelinde haftalık eğitim çalışması yapılması, özveri taarruzunun çalışmalarını aksatmaz. Tersine, yığın çalışmasını güçlendirerek taarruzun hızını, coşkusunu artırmaya yarar. Özveri ruhunu yükseltir. Örgütün eylem kapasitesini büyütür.

Düzenli ev ziyaretleri, düzenli eğitim çalışması, düzenli taarruz toplantısı, başarıyı etkiler. Özveri taarruzunun sosyalist yarışma ruhunu, coşkusunu yüksek tutar. Her toplantıda biriken nakit para miktarı, kollektif özveri ve kollektif çabanın sonuçlarını somut olarak gösterir. Başarının ödüllendirilmesi, (hafta ve taarruz birincilikleri, en çok katkı yapan, en düzenli katkı yapan, en çok dış bağış toplayan kollektif ve yoldaşlara, armağanlar verilmesi), çalışmayı kırbaçlar, taarruzun ivmesini hızlandırır.

Taarruz toplantılarında gelen önerilerin dikkatle kaydedilip değerlendirilmesi, yapılabilirliklerinin araştırılması, bağış yapabilecek, taarruza her hafta, her ay taahhütlü katkıda bulunabilecek, ya da kenarından köşesinden katılmaya istekli insanların listesini çıkarmak ve bu çevreyle *sürekli* ilgilenmek önemlidir.

Kısacası, partimizin Özveri Taarruzu, devrimci savaşımda özveri ağacının bin çiçek açtığı, yoldaşlarımızın bin deneyim yaşadığı, parti kültürünün merkez organa gönderilen haber ve yazılar eliyle, deneyim alışverişiyle zenginleştiği bir eylemdir.

Haydi, işçi sınıfının devrim için özveri coşkusunu paylaşmaya!

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. □Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England □Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) □Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiç bir yazı geri gönderilmez.

Komüntern'in Haziran-Temmuz 1921'de toplanan 3. Kongre kararları önümüzde

İşçiler birleşin Dünyada iktidara y rl şin

M. Sağlam

"Oportünizmin yuttuğu II. Enternasyonal ölmüştür. Kahrolsun oportünizm, yaşasın yalnızca (dönekler)den değil, fakat oportünizmden temizlenmiş III. Enternasyonal." (Lenin, *Toplu Yapıtlar* c:21, s:40)

Lenin, 1914 Kasım'ındaki bu sözleriyle, dünya proletaryasının uluslararası disiplinini temsil edecek bir dünya partisine gereksinim olduğunu ilan ediyordu. 2-6 Mart 1919'da, 29 ülkeden gelen 51 temsilci Moskova'da toplanarak Lenin'in başkanlığında bu gereksinimi tartıştı.

Uluslararası forum, II. Enternasyonal'in kuruluş kararını aldı. Bir yürütme komitesi seçti. Tüzük ve buna bağlı sorunlarının çözümü için derhal çalışmaya başladı. Bu çalışmaların sonuçlarının onaylanması 2. Kongre'ye bırakıldı.

2. Kongre, 1920 Temmuz-Ağustos aylarında 41 ülkeden delegelerle yapıldı. Bu kongre, bir anlamda, III. Enternasyonal'in örgütlenme kararlarının alındığı, temel siyasal çizgisinin saptandığı asıl kurucu kongre oldu. Kongre'de I. Enternasyonal'in merkezi yapısını örnek alan bir tüzük kabul edildi. Böylece II. Enternasyonal'in gevşek-federal örgütlenme modeli terkedildi.

2. Kongre ile dünya komünistleri aslında daha yeni örgütlenmeye başlıyorlardı. Ancak dünyayı saran devrimci dalga da geri çekilmeye başlamıştı. Batıda beklenen devrimler gerçekleşmiyor ve gericilik kendini toparlıyordu.

Bu koşullarda Haziran-Temmuz 1921'de 3. Kongre toplandı. Kongrenin dünya komünist hareketine en önemli katkısı, birleşik işçi cephesi fikrini ileri sürmesi ve "yığınların içine" belgisini atmasıydı.

4. Kongre, Lenin'in katıldığı son kongre oldu. 4. Kongre, 3. Kongre'nin birleşik işçi cephesi fikrini geliştirdi ve aşağıya aldığımız tez kabul edildi.

"III. Kongre'nin 'yığınlara gidin' sloganı şimdi her zamankinden daha çok geçerli. Sayıca daha fazla ülkede proleter birlik cephesinin oluşturulması için verilen mücadele, ancak şimdi başlıyor. Birlik cephesi taktiğine ilişkin güçlüklerin aşılması da ancak bundan böyle mümkün olacak. Fransa bu konuda iyi bir örnek: Olayların akışı, daha kısa bir zaman önce bu taktiğe ilkesel olarak karşı çıkanları bile bu taktiğin kullanılmasının zorunluluğuna inandırdı. İçinde bulunduğumuz dönemde komünistlere emekçilerin çoğunluğunu kazanma yolunu sadece birlik cephesi taktiği gösterdiği için Komüntern bu taktiğin bütün komünist parti ve gruplarca en titiz bir biçimde uygulanmasını talep etmektedir.

"Bugün bölünmeye reformistlerin ihtiyacı var. Komünistlerin çıkarı ise, işçi sınıfının bütün güçlerinin kapitalizm karşısında biraraya gelmesinde.

"Birlik cephesi taktiği, komünist öncünün geniş işçi yığınlarına en zorunlu hayati ihtiyaçları için giriştikleri günlük mücadeleler sırasında yaklaşması anlamına gelir. Komünistler bu mücadele içinde, Sosyal Demokratların ve Amsterdam Enternasyonali'nin hain önderleriyle bile görüşmeye hazırdırlar. II. Enternasyonal'in, birlik cephesini bütün 'işçi partilerinin' örgütsel olarak kaynaşması biçiminde sunma girişimleri elbette en kararlı biçimde reddedilmelidir. II. Enternasyonal'in, birlik cephesi örtüsü adı altında daha solda bulunan işçi örgütlerini yutma girişimleri (Almanya'da SP ile USP'nin birleşmesi), pratikte Sosyal Demokrat önderler için işçi sınıfının daha geniş kesimlerini burjuvaziye sunma imkanından başka bir anlam taşımamaktadır.

"Bağımsız komünist partilerin varoluşu ve burjuvaziye ve karşıdevrimci Sosyal Demokrasiye karşı bunların eksiksiz eylem özgürlüğü, proletaryanın en büyük tarihi kazanımıdır ve komünistler bundan asla vazgeçemezler. Proletaryanın tüm çıkarlarının mücadelesini sadece komünist partiler verir. Birlik cephesi taktiği aynı zamanda, asla, şu ya da bu parlementer hedefi güden önderliklerin 'seçim kombinasyonları' anlamına da gelmez. Birlik cephesi taktiği, komünistlerin, başka partilere ya da gruplara üye, ya da partisiz bütün işçilerle işçi sınıfının en temel hayati çıkarlarını burjuvaziye karşı savunmak için birlikte mücadele etmesi önerisidir. En küçük günlük talep için verilen her mücadele, devrimci eğitim için bir kaynak oluşturur; çünkü mücadele deneyleri, emekçileri devrimin kaçınılmazlığına ve komünizmin önemine inandıracaktır.

"Birlik cephesi için çalışırken özellikle önemli görevlerden biri, sadece ajitasyona dayalı sonuçlar değil örgütsel sonuçları da elde etmektir. Bizzat işçi kitlesinin içinde örgütsel müstahkem mevkiler (işyeri meclisleri, bütün partilerden ya da partisiz işçilerden oluşacak denetim komisyonları, v.b.) elde etme amacıyla tek bir fırsat bile kaçırılmamalıdır. Birlik cephesi taktiğinde en önemli olan ve en önemli kalacak olan, ajitasyonla ve örgütsel olarak işçi kitlesinin toparlanmasıdır. Birlik cephesi taktiğinin gerçek başarısı 'aşağıdan', bizzat işçi kitlesinin derinliğinden çıkacaktır. Fakat komünistler bu arada, belirli koşullarda rakip işçi partilerinin yöneticileriyle görüşmeler yapmaktan da kaçınmamalıdırlar. Ancak bu tür görüşmelerin gidişatı konusunda kitlelere sürekli ve eksiksiz bilgi verilmelidir. Komünist partisinin ajitasyondaki bağımsızlığı böyle görüşmeler sırasında da hiçbir biçimde sınırlanmamalıdır.

"Somut koşullara göre, değişik ülkelerde birlik cephesi taktiğinin farklı biçimlerde yürürlüğe konacağı, kendiliğinden anlaşılır bir şeydir. Fakat önemli kapitalist ülkelerde nerede sosyalist devrimin nesnel koşulları olgunlaşmışsa ve nerede -karşı devrimci önderlerin yönettiği- Sosyal Demokrat partiler bilinçli olarak işçileri bölmeye çalışıyorsa, birlik cephesi taktiği orada yeni bir dönem için belirleyici olacaktır." (*III. Enternasyonal*, Belge Yayınları, Ekim 1979, s:68-69)

Birleşik cephe taktiği, 7.Kongre'de Dimitrof'un ağzından burjuvaziyi de içine alacak şekilde "genişletilerek" ifade edildi. Böylece işçiyi kazanma ve devrim yapma hedefi hasıraltı edildi, herşey burjuva demokrasisini korumaya bağlandı.

"Yığınların içine" belgisi bugünün de belgisidir. Kapitalizme karşı savaşmak isteyen işçilerin birliğini sağlama görevi bugünün de görevidir.

1920'lerde olduğundan çok daha fazla uluslararasılaşmış bir kapitalizmle karşı karşıya olduğumuz için, işçilerin dünya çapında birliğini sağlamanın önemi daha da artmıştır.

Tek tek işkollarında, tek tek ülkelerde faaliyet sürdüren sendikalar, kapitalizmin bu uluslararasılaşmışlık düzeyi karşısında yetersiz kalıyorlar. Dünya çapında sendikalar kurulmadıkça, dünya tekellerine karşı, dünyasal kapitalizme karşı tutarlı bir savaşım yürütmek zorlaşmaktadır.

Oportünizm dünya komünist hareketini öldürmüştür. Dünya işçi sınıfının örgütlü bir merkezi kalmamıştır. Örgütlenmiş komünizmin çöktüğü günümüz koşullarında, enternasyonalizm fikrini daha tutku ve derinlikle savunmanın ve hayata geçirmenin büyük önemi vardır. Oportünizmden arınmış ve yeni gelişmeleri kavramış bir dünya partisi, komünizme büyük bir ivme kazandıracaktır.

YAŞAMAK GEREK, ANLATMASI ZORDUR!

Belki de anlatamam, dilim yetmez
öyle derin, öyle temiz ve durudur:
canını dişine takmış bilinç
mümbit toprağı sulayan eylem
ve bir çift gözün saçtığı
alabildiğine anlamlı duygudur.
Yaşamdır, Odur: Taarruz'dur.

Yaşam, arkadaşım,
doğru baktın mı ona sen,
güzellikle doludur.
Bundandır işte, bizim Sümer
yontar karalar boyar çizer
yaratır, yaratır durur.
Yaşam, kendini kattın mı ona sen,
bilinçten fışkıran mutluluktur
sevgidir doğal, sevgidir apaçık
ve paylaşılmaya hasret
unutulur.

Paylaşmak, yoldaşım,
sunmak. Almayı öğrenmek için
verebilmek önce
Sunmak hakedebilmek için
sunmak sana güneşi balıkları
gökte özgür uçan kuşları
mis gibi kokan somun ekmeği
ve demet demet
ve envai renk çiçeği.
Paylaşmak seninle,
paylaşmak her an
hayatın içinde kavgayı
kavgada hayatı paylaşmak
kitabı hayatta bulmak,

bilinci eyleme katmak
gözyaşlarının içinden
deli deli coşku çıkmak,
küçük kopekleri doldurup
sınıfın kazanına
aynı ırmakta yıkanıp
aynı ırmakta akmak.

Bu denli temiz işte,
bu denli zordur
bu denli inat ve inanç dolu
acının imbiğinden geçmiş
bilinç gibi duru,
onbeşinci yılda Özveri,
onbeşinci yılda Taarruz'dur.

Yaşamak gerek, anlatması zordur!

Mercan Köklü

Yıkılmaz bir parti için mali olanaklarımızı artırmalıyız

GÜZEL GELECEK • TKP İLE GELECEK

Bugün mali açıdan durduğumuz nokta, ortamın ihtiyaçlarına yetmemektedir. İnanıyoruz ki, bu zorluğun da üstünden geleceğiz. Hem partimizin görüşlerini işçi-emekçilere fiilen ulaştırarak, hem de bunu gerçekleştirmek için mali olarak yükseliş içinde olacağız. *İşçinin Sesini* yükselteceğiz.

Yıldırım Girneli

İş yapmak isteyen bir örgütün yıkılmaz hale gelmesi için doğru ideoloji ve siyasetinin yanısıra, büyük mali kaynaklara sahip olması gerekir. Örgüt yaşamında yapılan her iş şu ya da bu düzeyde mali kaynağa ihtiyaç gösteriyor. Ortamın sağladığı büyük olanaklar mali kudret istiyor. Örgüt çalışmasında gerektiği kadar harcayabilecek olanaklara sahip olmak zorundasın.

Mali konu örgüt yaşamında en hassas konulardan biridir. Bütün gelir-giderin net olarak ve ayrıntılı tutulması gerekir. Örgüt sekreterlerinin en önemli görevlerinden birisi de parti kasasını düzgün tutmaktır. Örgüt fonlarının nasıl ve nerelere kullanılacağına merkez örgütü karar verir. Tüzük gereği bölge örgütlerinin gelirlerinin %25 ini merkez fonlara aktarması gerekir. (Yurtdışı örgütlerinde bu durum pratik uygulamada %90 civarındadır ve uygulanmaktadır.) Parti örgütlerinin ve işletmelerinin (en az ayda bir) üst örgütlere aylık mali rapor vermeleri gerekir. Bu mali raporlar bir sonraki ayın tahmini gelir-gider bütçesini de içerir. Yine parti örgütlerinin rutin dışı harcamalarını anında bütçeyi alt üst etmeden yapabilmek için de düzenli olarak, merkezin bilgisi dahilinde bir birikim fonu kurulmalıdır. Merkeze iletilen ve merkezin onayladığı bütçenin dışında kimsenin parti kasasından harcama yetkisi yoktur.

Bu söylediklerimizden sonra örgüt gelirleri nelerdir onlara bakalım. Temel örgüt gelirleri arasında üye kesenekleri, sempatizanların düzenli bağışları, parti yayınlarının dağıtımından ve satışlarından gelen paralar, insanlık suçu sayılmayacak yollardan ve partiye kaynak aktarmak üzere kurulan işletmelerden gelen gelirler. Ayrıca parti kararıyla örgüte fon aktarmak amacıyla açılan kampanyaların gelirleri.

Merkezi örgütlenme mali kaynakların da merkezi planlar çerçevesinde harcanmasını gerektirir. Yıllar önce merkez komitesi tarafından onaylanan "her olanak Merkez Komitesi için" parti belgesi bu anlayışı yoldaşların bilincine çıkarmaya yönelikti. Aradan geçen yıllar bu anlayışın hala bir parti kültürü olarak tam yerleşemediğini gösteriyor. En küçük bir işi yapmadan tutun bir şehirden ötekine yolculuk yapmaktan, telefon parasına, resmi evrak (kendisine ait) giderlerine kadar merkezin fonlarına başvurulmalar oluyor. Satılan yayınların gelirleri düzgün olarak yerine ulaştırılmadığı için merkez sürekli olarak bu alanda harcama yapmak durumunda bırakılıyor.

Tabii bir başka önemli sorun da yayınları satmak için çaba, emek harcanması sorunudur. Elbette yayınlar satılıyor ama bu amansız koşturmacalı bir çalışmanın sonucu değil, bir anlamda kendiliğinden oluyor (Bir kaç örgüt dışında). Bilinçsizce örgütün ilerlemesinin, büyümesinin önünü tıkayan bu anlayış yine bilinçsizce parti gelirlerinin daha az gerçekleşmesine yol açıyor.

Mali sıkıntı çeken (aslında bu sorunu yaratan da büyük ölçüde kendileridir) örgütlerimiz merkezin uyarılarını yeterince dikkate almamanın sonuçlarını yaşıyorlar. Merkezin direktifleri doğrultusunda tüm parti örgütleri yaptıkları satışlardan gelen gelirlerin % 40'ını kendi çalışmalarını finanse etmede kullanabilecekleri halde bu yönde yeteri kadar enerjik davranmıyorlar. Bazı örgütler ise enerjik satış yapıyorlar ama sattıkları yayınların tüm parasını yetkileri dışına çıkıp kendi çalışmalarını finanse etmede kullanıyorlar.

Önümüzdeki dönem parti çalışmasında ana halka parti yayınlarının partili yoldaşlar başta olmak üzere sempatizanları da aktif katarak en geniş kesimlere ulaşmasını sağlamaktır. Bu temeldeki bir çalışma örgütün sayısal büyümesinin, yığın etkisinin artmasının yanında örgütlerin yerel çalışmalarını düzenli olarak sürdürmelerinde önemli katkı yapacak parasal olanaklar da sağlayacaktır. Ayrıca bütün yakıcılığıyla gündemin en önemli maddesi olarak duran MK kararı da çekiştirmeden uygulanmış olur. Böylece yerel örgütlerin merkezin omuzlarına gereksiz bir yük olarak binen mali yükü kalkar ve asıl olması gereken - yerel örgütlerin merkeze mali katkıları gerçekleşmeye başlar. Bunun böyle olması demek merkezin acil ihtiyaç olarak bekleyen hem kısa erimde sonuçlar verecek, hem de uzun erimde parti çalışmasının daha verimli olmasını sağlayacak yatırımları yapabilmesi demektir. Yerel örgüt de kendi çalışmasıyla kendini finanse eder ve merkeze düzenli katkı yapmaya başlarsa ancak o zaman ayakları üzerine dikilip gerçek bir parti örgütüne dönüşür.

Parti örgütlerinin gelirlerini artırırken bir yandan da tutumlu olmayı öğrenmeleri gerekiyor. Gereksiz harcamalardan kaçınılmalı, parti çalışmasının sürekliliğine engel olmadan bütün alanlarda ciddi tasarrufa gidilmelidir. Dikkatle bakılması gereken bir yön de parti çalışmasında hayatını üretmeyen partililerin durumlarının gözden geçirilmesidir.

Parti yayınlarının dağıtımından gelir sağlamayı az sayıda yoldaşın görevi olarak gören yoldaşlar da var. Bu kategoriye giren yoldaşlar parti organlarına resim, haber, bilgi aktarmayı da kendi görevleri olarak görmeme yanlışına düşüyorlar. Eylemlere katılmak için gerekli otobüs paralarını da başkalarının ödemesini bekliyorlar. Bu tür anlayışların zaman içinde dengelenip doğru parti kültürüyle yoğrulacağına inanıyoruz.

Parti sekreterler eliyle yönetilir. Kafası açık, parti direktiflerini uygularken ikircimsiz davranan sekreter hem kendini, hem yanındaki yoldaşını ilerletir. Şimdi yapacağımız önerileri sekreter yoldaşlar düzgün uygularlarsa hem örgüt çalışmalarını iyileştirmede, hem de merkez komitesinin önümüze koyduğu "mali açıdan yıkılmaz parti yaratma" hedefini gerçekleştirmede büyük katkısı olur:

1. Sekreter mali kasayı tutar. Gelir ve giderlerin detaylı dökümünü üst örgüte rapor olarak verir.

2. Sekreter örgütünün ihtiyaç duyduğu harcamaların neler olduğunu saptar. Bu harcamaları karşılayacak gelirleri nerelerden elde edeceğini de belirler. Aylık mali raporunu verirken hazırladığı tahmini bütçeyi de sunar. Üst örgütten farklı öneri ya da itiraz gelmiyorsa hazırlanan tahmini bütçe yürürlüğe girer.

3. Bir sonraki ayın başında hazırlanan tahmini bütçenin nasıl gerçekleştiğini gösteren yeni rapor verilir. Bu raporla birlikte yeni tahmini bütçe de verilmiş olur. Bu planlı bütçe ile yapılan harcamalar, gerçekleşen gelirler, potansiyel gelir ve gider kaynakları da önceden belirlenmiş olduğundan örgütsel çalışmalar ve yeni hedefler daha kolay belirlenir.

4. Her yoldaşın mutlaka yaşamını üretmesini sağlamak (parti profesyoneli olarak ya da dışarıda çalışarak) sekreterlerin görevidir. Kendi yaşamını üretemeyenlerin yeri bu örgüt değildir. İşsiz yoldaşların yaşamlarını üretmelerinde parti yayınlarının satışında görevlendirilmeleriyle hem bu durum düzeltilebilir, hem de onlar, parti profesyoneliğine çekilmiş olurlar.

5. Parti yayınlarının dağıtım ve satışı yoluyla gelen gelirlerin tüm hesapları kuruşuna kadar teslim alınıp, teslim edilmeli. Buna uymayan yoldaşların durumları, davranış nedenleri gözden geçirilip ona göre tutum alınmalıdır.

6. Parti kesenekleri mutlaka ve ısrarla düzgün olarak toplanmalıdır. Parti üyeliğinin birinci koşullarından olan "parti üyesi düzgün kesenek öder" yaşama geçirilmelidir.

Ortam bizden çok şey istiyor yoldaşlar. Bunları karşılayabilmemiz lazım. İnanıyoruz ki, bu zorlukların da üstünden geleceğiz. Partimiz en büyük krizini 1988 yılında parti merkezine aldığı darbe sonucunda yemişti. Parti matbaası da kapatılmıştı. Bir yıl içinde evimizi tamir etme, yeni yapıları kurma hedefi koymuştuk ve sistemli, özverili çalışma sonucunda hedefimlerimizi gerçekleştirdik. Bir yıl sonra krizin dibini bulduk, eski yaralar kapanmaya başladı. Yeni yapılar kurduk. Ama bugün mali açıdan geldiğimiz nokta, ortamın ihtiyaçlarına yetmemektedir. Açıkcası bugün bizim de Bolşevikler gibi bir mali güce sahip olmamız gerekilidir.

Önümüzde 15. Özveri Taarruzu duruyor. Her zaman için bizi hem siyasal, hem mali açıdan bir üst noktaya çıkaran özveri taarruzu geleneğimiz bu yıl da böyle bir anlamla yüklüdür. Hem partimizin görüşlerini işçi-emekçilere fiilen ulaştıracak, hem de bunu gerçekleştirmek için mali olarak yükseliş döneminde olacağız. İşçinin sesini YÜKSELTECEĞİZ.

Taarruzlar partimize neler kazandırdı?

"Özveri taarruzu, gururla söyleyebiliriz, partimizin Türkiye devrimci hareketine kazandırdığı önemli bir gelenektir.

"Geçen on yıla baktığımız zaman, özveri taarruzunun bizlere katkısının paha biçilmez olduğunu görürüz. Özellikle dört alanda:

"*Birincisi*, yığınlara örnek olmada. "Gel şunu yapalım" diyorsan, en azından daha fazlasını yapmaya hazır olduğunu göstermek zorundasın.

"*İkincisi*, komünist kişiliğimizi geliştirmede.

"*Üçüncüsü*, yorulanları elemede, sararan yaprakları silkelemede.

"*Dördüncüsü*,partimizin bir devletin memuru olmadan, onurunu ve namusunu yitirmeden, ya da insanlık suçları işlemeden ayakta kalabilmesinde." (R.Yürükoğlu, "TKP'nin 67.kuruluş yıldönümü konuşması", *İşçinin Sesi* sayı 338, 30 Eylül 1987)

Bir Bolşeviğin Subbotnik anısı

"Akşam oluyor, güneş ufka doğru ilerliyor. Daha şu küçük tepeyi de tırmanmamız gerek, ondan sonra az birşey kalıyor. Kaslarımız çatırdıyor, avuçiçlerimiz yanıyor, hepimize sıcaklık basıyor. Bütün gücümüzle ilerliyoruz, iş ilerliyor. Aman yardım edin zaman az kaldı. Bir Kızılordu askeri bize dik dik bakıyor. Elinde akordiyonu, acaba aklından neler geçiriyor? Kim bunlar? Cumartesi günü herkes evinde otururken bunlar burada ne arıyor?

"Bütün bu sorulara yanıt veriyorum. 'Arkadaş, neşeli birşeyler çal. Biz sıradan işçiler değil gerçek komünistleriz. Görüyorsun elimizden nasıl iş çıkıyor. Buraya tembellik yapmaya değil, candan, yürekten çalışmaya geldik.'

"Kızılordu askeri akordiyonu usulca yere bırakıyor ve halata sarılıyor. Bir işçi türküsünün sözleri yankılanıyor: *Heyamola, heyalessa...*"

"Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz"

NE YAPMALI?

Mehmet Kurtalan

Zaman zaman aramızda konuşurken birisi,

- Burjuvaziden öğrenmek gerek! diye derin derin iç geçirir. ötekisi de hemen havaya girip alışılmış cevabı yetiştirir:

- Tabii yoldaş, öğrenmek lazım!

Her nasılsa bir yerlerden kulağımıza dolmuş, "burjuvaziden öğrenmek gerek". Tam olarak anlamını kavrayıp kavramadığımız, yaşamda uygulayıp uygulamadığımız bir yana, netice itibarıyle doğru bir fikirdir. Komünizmin kartalları Marks, Engels, Lenin öyle yaptılar. Burjuva aydınların taşıyıcısı olduğu bilimi onlardan alıp geliştirdiler, işçi sınıfının hizmetine sundular. Eserleri, burjuva bilim adamlarından, burjuva siyasetçilerden yaptıkları alıntılarla, gözlemlerle doludur.

Onun için, –kimse garipsemesin– bu *Ne Yapmalı* kitabını çalışmaya giriş yazısında usta bir burjuva örgütçü olan İsmet İnönü'nün bir mektubundan yararlanacağız. Ama önce bir zamanmekan hazırlığı yapalım.

Burjuvaziden öğrenmek gerek

Yıl 1922. İsmet paşa Garp Cephesi komutanıdır. 1921 yılı boyunca 1.İnönü, 2.İnönü, Kütahya-Eskişehir muharebeleri yapılmış ve en sonunda Sakarya'da istila ordusunun ilerleyişi durdurulmuştur. İstila ordusu ikmal merkezlerinden uzağa düştüğü için daha fazla ilerleyememekte ve kesin sonuç alıcı saldırıya cesaret edememektedir. Ankara hükümeti ordusu ise ustaca manevralarla asıl kuvvetini ezdirmemiş ve savaş kabiliyetini korumuştur. Ancak o da yeterli insan ve malzeme gücünü seferber edemediği için kesin sonuç alıcı muharebeye girememektedir.

Kesin sonuç alıcı muharebe, düşmanın savaş azmini bir daha dirilmemek üzere kırmak, bunun için de, savaş iradesinin örgütsel ifadesi olan ordunun ana kuvvetini bozmak, imha etmek anlamına geliyor. Böyle bir muharebe öncesindeki bütün tokuşmalara taktik muharebe, mevzi manevralar deniyor.

Bu tür itiş-kakışlarla strateji kavramının ana fikri olan düşmanın en zayıf noktalarına büyük bir kuvvet yığarak kesin sonuç alıcı saldırıya geçme hedefine ulaşılmak isteniyor. Bu belirleyici muharebe verilmedikce, askeri anlamda yenen-yenilen belli olmuyor. Sakarya muharebelerinin bittiği 1921 Eylül'ünden, Büyük Taarruz'un başladığı 1922 Ağustos'una kadar geçen dönem, Ankara hükümeti için çılgıncasına, çıldırmışcasına bir hazırlık dönemi oldu. Çünkü, köprüleri atıp kesin sonuç alıcı saldırıya bir kez kalkınca geri dönüş mümkün değil. "Berabere kalmak" yok. Birinden biri mutlaka ezilecek. Biz burada savaşın evrensel yasalarını öğrenmeye çalışıyoruz. Onun için irkilmeyelim. Evet, burjuva slogan ama, ufuktaki bir hayali değil günün mutlak gerçeğini yansıtıyor: "Ya istiklal, ya ölüm!"

Böyle bir taarruzun ön koşulu en başta savaş azmini yeterli düzeye çıkarmaktır. İşin bu yönü tamamıyla ve saf anlamda siyasaldır. İkincisi, (aslında birbirinden çok ayrı değil ama düşüncesel olarak ikinci adım) örgütsel hazırlıktır. Savaş azmini maddi güce dönüştürmek, yani orduyu yaratmaktır.

M. Kemal ve İ.İnönü arasında bu temelde bir işbölümü var. M. Kemal hop oturup hop kalkan mecliste bağımsızlıkçı siyasal iradeyi hakim kılmaya çalışıyor. Çünkü ortada bir sürü ara çözüm yanlısı, yarım gönüllü aydın var. (İlginçtir, Sakarya'ya kadar meclis genel sekreterlik ilan edememiş, siyasal irade de sallantı olduğu çok açık.)

İşbölümünde İ. İnönü'ye düşen kesin sonuç alıcı muharebenin getireceği her türlü meydan okumaların üstüne atılacak kalibrede bir ordu yaratmaktır. Seferberlik ilan edip, davul zurnayla asker toplamak işin en kolay yanı. Sonra bu asker adayları eğitilecek. Daha önemlisi, onlara eğitim verenler eğitilecek. İaşesi, barınması, sevkiyatı sağlanacak. Ülkenin dört bir yanındaki mütareke artığı silah ve mühimmat toplanacak, çeşitlerine göre tasniflenip sevkedilecek. Bozuklar İmalat-ı Harbiye'de tamir ettirilecek. Kars kalesinden aylar süren kağnı taşımacılığıyla, getirilen kaması alınmış ağır toplara Eskişehir Demiryolu Atölyelerinde kama uydurulacak, vb. Anadolu'nun içinde bulunduğu sefaleti düşünürsek ürküntü verici boyutlarda bir görev.

Fakat sanılmasın ki işin asıl ağır yönü bu. Burjuva örgütçü İ. İnönü'nün mesaisini alan asıl sorunlar bunlar değil. Çünkü o da biliyor ki, halkın enerjisi -öyle veya böyle- bir siyasal irade altında seferber edildikten sonra bu devasa sorunlar güle-oynaya çözülür.

Asıl sorun, görev gücü mekanizmayı kuracak ve tıkır tıkır işletecek komutanları, askeri liderleri yetiştirmek, onları yaratmaktır.

Ortada subay yok değil. Bir sürü Osmanlı zabiti var. Oradan buradan çıkıp geliyorlar. Derinleşen kriz hepsini özel yaşamlarından koparıp Ankara'ya fırlatıyor. Ancak kimisinin umudu kalmamış, bezgin. Kimisinin sen-ben kavgası içinde ruhu bozulmuş, dejenere, kimisi de hazır orduda yetişmişlikten gelen tutuculuğunu atamamış, yeniden kuruluşun gerekliliklerine intikal edemiyor.

Garp Cephesi, bütün ciddi örgütlerde olduğu gibi *yukarıdan aşağıya* örgütleniyor. Cephe komutanı İ.İnönü'nün asıl örgütsel görevi, yaklaşan kesin sonuç alıcı muharebenin gereksinimlerine göre askeri lider yetiştirmek. Gerekliliklerin derinden kavranışı temelinde insiyatifi alabildiğine açılmış ve zor anlarda sinirleri çözülmeyecek sağlamlıkta uyumlu bir komuta heyeti yaratmak.

Çok cüretli bir savaş planları var. Beş kolordu tertiplenecek. Bunlardan biri dört tümenli bir süvari kolordusu olacak (Mohaç'tan bu yana oluşturulan sayıca en büyük süvari ordusu). Bu işi Fahrettin Altay'a vermişler. savaş planına göre, süvari kolları sezdirmeden istila ordularının arkasına sızacak ve çok kritik bir çevirme harekatı yapacak. Onun için cephe komutanı süvarinin yetiştirilmesine özel dikkat veriyor. Şimdi cephe komutanının süvari kolordu komutanına yazdığı Ocak 1922 tarihli mektubu okuyabiliriz. (Eski dilde yazılmış, pek anlaşılmıyor diye sızlanmak yok. Başka bir yayının varlığı koşullarında Merkez Organ daha işlevine yaklaştığı için bu tür endişeleri daha az taşıyoruz. Profesyonel devrimci olduğu veya profesyonel devrimciliğe hazırlandığı için kendisine ulaştırılan Merkez Organ'ı herkes didik didik çalışmak zorundadır)

"Pek muhterem Fahrettin Paşa hazretlerine,

"Süvari teşkilatına ve kumandanların ahvaline vesaireye dair mütalaanızı ve süvari kıt'asının teftişlerine dair müşahedat ve tetkikatı okuyorum.

"Süvari kıt'amızın ahvali gittikce terakki ettiğine ve bahara her suretle zinde ve kıymetli süvari kıt'aları ile çıkacağımıza emniyet edemiyorum.

"Zat-ı devletlerinin güzide ve yüksek evsafı nerelerde mütebariz ve bilhassa mütecelli olduğunu yakınen biliyorum. Bununla beraber eksik olan yerlerinizi de söylemeyi vazifemden addederim.

"Kıt'a yapmağa hevesiniz ve bu hususta ısrar ve inadınız yoktur. Kıtaatı da, kumandanlarını da kâmilen ve mükemmelen yetişmiş ve hazır elinize gelsin istiyorsunuz. Halbuki kıtaatı da kumandanlarını da yetiştirmeye biz mecbur bulunuyoruz. Her ordunun birinci vazifesi budur. Fakat bizim ordudaki kumandanların bu vazifesi daha ziyade mühim ve esaslıdır. Süvari fırkalarının neferlerinden (11 Kânun-u sani) fırka kumandanlarına kadar hepsinin işe yaramaz olduğunu iddia eden kumandan yalnız kendisinin acz ve noksanını ifade eder.

"Fırka kumandanlarının noksanlarını mübalağa ediyorsunuz. Bu işin içyüzünü bir türlü anlayamıyorum. Size Zeki beyden daha iyi bir kumandan nasıl bulunacağına aklım bir türlü ermiyor. Bahsettiğiniz Mürsel beyi maiyetinde istihdam etmiş olanlar asla müreccah bulmuyorlar. Kenan beyin ahval-i sıhhiyesi müsait değildir. Sami Sabit bey şarkta vazifelidir, ayrılamaz. Görüyorsunuz ki elinizdekiler maddeten kabil-i tedarik olan diğerlerine de bir ayda doyacağınıza, bin defa fazla şikayet edeceğinize şüphem yoktur. Birisi piyade yapar, birisi ağır kanlıdır diye bir fırka kumandanı için gaibin meçhul evsafına tebean hüküm verilir mi? Efradın biniciliğinden şikayete hakkınız yoktur. Bizden bir sene sonra süvari teşkilatına başlayan Yunanlıların iyi talim ve terbiye edeceklerine ihtimal veriyoruz da elimizdeki efradı yetiştirmeğe niçin imkan göremiyoruz?

"(...)

"Pek muhterem Fahrettin Paşa hazretleri,

"Süvari kıt'amızı bihakkın yetiştirmek için eksik olan sizin evvela buna imkan olacağına cidden kani olmanız, sonra cidden ve musirren takip etmenizdir. Ben süvari kıt'aatının keyfiyet itibarı ile mükemmmelen yetişmesi için bugün başka bir eksik olmadığı kanaatindeyim.

"(...)

"Süvari kıt'aatını yetiştirmek için fevkalade inat ve faaliyet ister. Buna bir suretle kudret ve imkanı kendi nefsinizde hissetmiyorsanız bunu şimdiden bana söylemenizi samimane rica ederim. Süvariye atiyen teveccüh edecek faaliyetler kat'i muharebe vazifelerinden gayri vazayif olamayacaktır. Belki münhasıran kat'i muharebe vezaifi (taarruz veya müdafaa) teveccüh edecektir. İyi yetiştirilmemiş süvari kıt'aatı bir saatte malını meydana çıkarırlar.

"Bu yalnız size yazılmış hususi bir mektuptur. Müteessiren ve bir vazifeyi ifa etmek mecburiyeti ile yazıyorum. Buna bir cevap vermenizi de arzu etmem. Kıt'aatınızın itina ile ve fart-ı takip ve gayret ile yetiştirilmesinden ve tarihimizin büyük bir süvari kumandanı olarak hizmetler ifasına muvaffakiyetinizden başka talebim yoktur.

"Bu vesile ile de teyid-i müveddet ve hürmet ederim, muhterem paşam.

"24 Kanun-u sani 338

"İSMET"

(Ferda Güley, *Kendini Yaşamak*, s.23)

> Merkez Organ, parti ideolojisinin yayıcısı ve her düzeyde yönetici ve üyenin yetiştiricisidir. Günümüzde merkez organın bu işlevi özel olarak öne çıkmıştır. Çünkü günün ana sorunu kıran kırana demokrasi kavgasını yönetecek, kavgayı devrime götürecek kadroları *yaratmaktır*.

Eleştiri aracının ustalığı

Önce eleştiriyi türü, biçimi, üslubu açısından inceleyelim:

1) Eleştiriyi bir üst yönetici bir ast yöneticiye dolaysız bir ilişkiyle yöneltiyor. Yani eleştiri yüz yüze eleştiri aşamasındadır. Henüz organlar eliyle yapılan eleştiri aşamasına yükselmemiştir. ("Bu yalnız size yazılmış hususi bir mektuptur.")

2) Eleştirilen, göreve yıllarını vermiş, deneyli bir yöneticidir. Dolayısıyla kafasını, duygularını nesnel gerçekleri algılayabilir düzeye çıkarmış biridir. Bu nedenle eleştirinin dozunda hiçbir sakınma emaresi yoktur.

3) Ama üst düzeyde bir profesyonel de olsa, makina değil insandır. Zaten yönetici astlarının yalnızca davranışlarını değil, fakat onları ***insan olarak*** yönetmek ve eğitmekle yükümlüdür. Bu bilinçle, önce o insanın görev için ne denli gerekli olduğu "seçkin ve yüksek nitelikleri"nden sözedilerek hissettiriliyor. Sonra eleştirilen tutumun ne olduğu ve düzeltmesi için ne yapması gerektiği kesin çizgilerle konuyor. Eğer görevin gerektirdiği inat ve enerjiyi gösteremeyecekse bunu içtenlikle söylemesi isteniyor. Üst yönetici, en son olarak da, bu eleştiriyi yöneltmekten insan olarak üzüntü duyduğunu, ama yapmanın görevi gereği olduğunu belirtiyor. Eleştiri, insanı destekler tarzda ve dostlukla bitiyor. (Kıtalarınızın özenle takip ve gayretle yetiştirilmesinden ve tarihimizin büyük bir süvari komutanı olarak hizmet görme başarısına ulaşmanızdan başka talebim yoktur. Bu vesileyle dostluk duygularımı yineler, saygılar sunarım.) (Davranışları eleştiren, insanı kayıran yönetim biçimi üstüne geniş bilgi için: R. Yürükoğlu, *Örgüt ve Örgütçü*, s.128-135)

Buraya kadar anlattıklarımız, ancak örgüt çalışmasında pişerek daha ustaca kullanabileceğimiz eleştiri aracının üslubuna ilişkindi. Şimdi eleştirinin içeriğine geçebiliriz.

Mektup, örgüt inşasında çok sık rastlanan bir yanlışı dile getiriyor. Onun için örneği kendimize uyarlayarak, eleştirilen yönetici tipinin karakteristik özelliklerini alıştığımız kavramlarla sıralayalım:

1) Örgütü de, her düzeydeki sekreterleri de mükemmelen yetişmiş olarak eline hazır teslim edilsin ister.

2) Halbuki, böyle bir örgüt yaratmak için yöneticinin asıl görevinin astlarına yolu-erkanı öğretmek, onlardan her düzeyde yönetici yetiştirmek olduğunu bir türlü kabullenemez.

3) Üye ve sekreterlerin hepsine

bir kulp takar, "bunlarla iş yürümüyor, bana kadro verin" diye feryad eder.

4) Örgüt gerçeğini materyalist kavrayışında zayıflık vardır. "Eğer aşağıdan yukarıya doğru kadro yetiştirme olanağı yoksa, hazır yetişmiş kadro MK'ya gaipten zembille mi inecektir?" sorusu sorulduğunda örgüt teorisinin idealist yorumu sırıtıverir.

5) "Nasılsın yoldaş?" diye selam verildiğinde hemen "kadro, malzeme, para" nakaratına başlayan bu yönetici tipi, aslında objektif olarak üst organı kaynakların hatalı dağılımına zorlamaktadır.

Safiyane deneyimsizliklerden de beslenen bu eğilime karşı partinin kollektif bilincinin düzeltici baskısı örgütlenemezse, bu yönetici tipi kendine bağlı örgüt parçasında bir ölçüye kadar istediği durumu sağlayabilir. Böylece hiçbir zaman güç duruma düşmemiş, hiç başarısızlığa uğramamış yönetici olma prestijini koruyabilir. Ama içinde bu tür parçalar olan bütünler bundan daima zarar görürler. Çünkü kaynaklar nesnel olmayan bir ölçüye göre dağılmıştır. Bütün zarar görürse, parça da bundan kendini kurtaramaz.

Parti çapında her türlü kadro istihdamı, para, malzeme tahsisi MK'nın mutlak yetkisindedir. Bu yetkinin *bütünün* çıkarı açısından en başarılı kullanımı, *parçaların* içinde bulundukları durum hakkında nesnel rapor verecek şekilde kendilerini yetiştirmelerine bağlıdır. Bir örgütte eşgüdümün, sevk ve idarenin dayandığı en sağlam temel çekiştirmesiz, abartmasız, nesnel rapor alışkanlığıdır.

Örgüt-siyaset-ideoloji üçlüsü

Örneğimizde de görüldüğü gibi, kendini egemen sınıf olarak örgütleme mücadelesi, tarihte ilk kez işçi sınıfının el attığı bir alan değildir. Gelmiş geçmiş bütün egemen sınıflar, çağının koşullarına, ülkenin özelliklerine ve hepsinden önemlisi kendi sınıfsal değerlerine göre bu mücadeleyi vermişlerdir. Her birinin bu mücadelenin örgütsel ifadesine getirdiği katkılar vardır. Marksizmin örgüt teorisi bütün bu birikimlerin üstüne oturur.

İşçi sınıfının egemen sınıf olma kavgası, hiç kuşkusuz kendi dünya görüşünün damgasını taşıyan son derece kapsamlı ve karmaşık bir konudur. Burjuvazininkinden farklıdır, ama benzer olduğu yönler de vardır.

Bu yazımızda konunun kapsamını bir hayli daraltarak örgüt ve yetişmiş insan konusunun bazı yönlerine değindik. Siyasal yetişmişlikte ölçüt nedir? Bu, örgüt yönetimlerini bir hayli uğraştıran bir konudur. Son çözümlemede, ortak savaşım deneylerinin, ortak değer yargılarının yıllar içinde birikmesiyle bir çözüm yoluna sokulabilir.

Ne demek istediğimizin daha iyi anlaşılması için bu kez bizden bir örneğe geçelim.

Tarih 6 Mart 1918. Bolşeviklerin 7. Parti Kongresi. Devrimden sonraki ilk kongre. Artık iktidar partisi olan Bolşeviklere büyük bir katılım var. 270 bin parti üyesine ulaşmışlar. Ne var ki, kimi bölgelerin emperyalist işgal altında oluşundan, kimi bölgelerle de düzenli ulaşım sağlanamadığından 7. Kongre ancak 145 bin üyeyi temsil eden delegelerle yapılabiliyor.

Şimdi bir düşünelim: 145 bin parti üyesini temsil eden delege sayısı acaba kaç olsa gerektir? Mesela on üyeye bir delege desek, 14 bin 500 eder, çok, salon bulunmaz! Peki 100 kişiye bir delege olsa, bin 450 kişi, eh fena değil... diye mantık yürütüyorsak dehşetli bir liberallik yapıyoruz demektir.

Gerçekleri olduğu gibi saptayabilmek, bilginin, dünyayı algılayabilmenin, savaşı kavrayabilmenin basit gibi görünen fakat aslında en önemli adımıdır. Onun için çıplak rakamları verelim. Bolşeviklerin devrimden sonraki ilk parti kongresine 145 bin üyeyi temsilen oy hakkı olan 46, yalnızca söz hakkı olan 58 delege katılmıştır. (*Bolşevik Partisi Tarihi*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s.271)

Mektup örneğimizde, burjuvazinin egemen sınıf olarak örgütlenme kavgasını verirken siyasal ve örgütsel görevlerde göreli bir işbölümüne gittiğinden sözetmiştik. Marksizmin örgüt teorisi, bu göreliliğin ayrı kompartımanlar olarak çekiştirilmesine karşı siyasal ve örgütsel görevlerin diyalektik birliğini getirmiştir. Hele ki, komünist partisi için bu ikisi ayrılmaz bir bütündür.

Lenin *Ne Yapmalı*'da, Marksizmin yarım yüzyıllık savaş deneylerini analiz ederek örgüt-siyaset-ideoloji üçlüsünde, ideolojinin belirleyici önemini göstermiştir. "Devrimci teori olmadan devrimci eylem olamaz... Öncü savaşçı rolünü ancak en ileri teoriyle yönetilen bir parti oynayabilir."

Ne Yapmalı'da, partinin amacı, görevleri nedir, parti nasıl olmalıdır?" sorularının cevabını buluyoruz. Kitap, yeni tipten partiye ulaşmada ve onu çelikleştirmede ana halka olarak sarılınacak merkez organın canalıcı işlevini anlatıyor.

Partimizin en övündüğümüz geleneklerinden birisi de merkez organ temelinde ve onun çevresinde örgütlenme ilkesini başa almış olmasıdır.

Merkez organ, parti ideolojisinin yayıcısı ve her düzeyde yönetici ve üyenin yetiştiricisidir. Günümüzde merkez organın bu işlevi özel olarak öne çıkmıştır. Çünkü günün ana sorunu kıran kırana demokrasi kavgasını yönetecek, kavgayı devrime götürecek kadroları *yaratmaktır*.

NE YAPMALI EĞİTİM SORULARI

1.Bölüm

1) Bernstein'ın getirdiği "yeni" eğilim özünde neleri reddediyor, maddele.

2) "Eleştiri özgürlüğü", kendi başına değil ama siyasal eylemleri ve gerçek siyasal görüşleriyle birlikte değerlendirildiğinde ne anlama gelir?

3) Rusya'da Marksizmin girdiği ilk ittifak nasıl ve hangi siyasal koşullarda oluştu? Bu ittifaktan tarihsel olarak neler kazanıldı? Kopuşma neden zorunlu oldu?

4) Oportünizmin "açıklık korkusu"nun düşünsel-felsefi nedeni nedir?

5) Rus Marksistleri için o dönemde teorinin öneminin özel olarak artmış oluşunun nedenleri nelerdir?

2.Bölüm

1) Lenin'in "kendiliğindenlik vardır, kendiliğindenlik vardır" cümlesinde, "kendiliğindenlik" sözcüğüne yüklediği göreliliği 1860'lı-1870'li yılların grevleri ile 1890'lı yılların grevlerini karşılaştırarak açıklayınız.

2) İşçiler yalnızca kendi çabalarıyla hangi bilince ulaşabilirler? Bu bilincin yönettiği siyasete ne denir?

3) Sosyalizm teorisi kimler tarafından, hangi birikimden yararlanarak geliştirilir? Komünist siyasetin 2. sorudaki siyasetten ayırdedici özelliği nedir?

4) "İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği"nin "eski" ve "yeni" üyelerini bölünmeye götüren konuda (birinci gereksinim) taraflar neyi savunuyorlardı?

5) Komünizm ve sınıf savaşının kökleri nerededir?

6) Komünist bilinç, sınıflı toplumları doğuran hangi nedenle sınıfın dışında oluşup sistemleşir?

7) Ekonomizm gerçekten de siyaseti dıştalar mı? Sendikal siyaset nedir?

3. Bölüm

1) Fabrika teşhiri neyi teşhir eder, anlamı ve önemi nedir?

2) Bir siyasal akım olarak komünizm işçi sınıfını hangi ilişkiler alanında temsil eder?

3) İşçi sınıfının siyasal eğitimi neleri içermelidir?

4) Ekonomik mücadele taleplerinin yanısıra yığınları siyasete çekebilmenin öteki araçları nelerdir?

5) Siyasal teşhir neyi teşhir eder, önemi nedir?

6) Ekonomizm ve terörizm arasındaki zorunlu iç bağ nedir? Bu iç bağ her iki akımın siyasal eyleminde nasıl "kendini gösterir" denebilir!

7) Neden yalnızca ekonomik mücadeleyi temel alarak sınıf bilincini geliştirmek mümkün değildir?

8) Bir komünistin toplumda ulaşmak istediği konum ne olmalıdır?

9) Siyasal teşhir kampanyaları siyaseten? neyi hedefler?

4. Bölüm

1) Örgüt çalışmasını ilkellik-amatörlük düzeyinden kaldırıp gelişmiş-profesyonel çalışma düzeyine doğru götürmede ana halka neredelir?

2) İşçi örgütü-yığın örgütü ile devrimciler örgütü-parti arasındaki farklar nelerdir?

3) Bir örgütte istikrarı-sağlamlığı sağlayan unsur nedir?

4) Gizli çalışan bir partide neden demokratik işleyişler kısıtlıdır?

Geniş burjuva yelpazesi Alevilik konusunda hummalı bir uğraş içinde

Dostun sitemi ikramdır

Gülen Erdilek

> Burjuvazi Türkiye'nin siyasetini belirleyen konularda son hızla çalışıyor. Bizim de hızlı çalışmamız lazım. Biz emekçi halkla birlikte devrim yapacağız. Bunun için dedeler gibi sürekli dolaşıp fikirlerimizi yaymalıyız. Getirdiğimiz doğru görüşleri gün geçirmeden kendimizden çıkaralım, halkın malı yapalım. Biz fokocu-mokocu değiliz, biz atalarımız gibi halk ayaklanmasıyla bu düzeni alaşağı edeceğiz.

Parti merkezinin Alevilik konusunda getirdiği görüşlerin ve aldığı ısrarlı tutumun parti örgütlerimiz tarafından tam anlamıyla uygulanmaması üzerine, TKP'nin 7. Kongre'si "Anadolu'da Demokratik Savaşım Geleneği Üzerine" bir karar aldı. Ardından Yürükoğlu Yoldaş'ımızın *Umutla Oynanmaz* başlıklı yazısı yayınlandı.

"Parti merkezinde geliştirilen ideolojik açınım, parti çalışmasının bütününe henüz yansımamıştır. Bu ciddi bir eksikliktir. Önümüzdeki çalışma döneminde can alıcı öneme sahip bu konuda pratik adımlar atmak üzere, Kongremiz, partili yoldaşların konuyu daha iyi özümsemelerini ister." (*7. Kongre Kararı*, Nisan 1990)

"Alevilik konusunda yoldaşlarımız yeterince sorumluluk içinde davranmıyorlar. Alışılmışın ataleti içinde gidiyorlar ve partinin koyduğu görevleri yerine getirmiyorlar." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, s.416, Mayıs 1990)

Parti kongresinin ve yoldaşımızın sözleri tüm yoldaşlarda bir silkinme yarattı. Bir Alevi deyişindeki gibi, "Dostun sitemi ikramdır" deyip, parti merkezinin getirdiği bu eleştiriyi yoldaşlar dikkate almaya başladılar. Konu kavranıp, dışımıza da kavratılmaya başladıkça, bazı örgütlerde gözle görülür ilerleme olmaya başladı. (Bu konuda parti merkeziyle en uyumlu ve dolayısıyla verimi en yüksek çalışmayı gösteren Fransa örgütü oldu. Türkiye'de de Alevi ve işçi bir taban üzerine oturmuş olan Ege örgütünde ilerleme oldu.)

Ancak bu sevindirici gelişmelere rağmen konunun istediği çalışmaya tam ulaştığımız söylenemez. Doğrusunu söylemek gerekirse, burjuvazi bizden daha hızlı hareket ediyor. Evet, onun elinde her türlü olanağı var, gazetesi, televizyonu, eğitimi, vb. kısacası bütün alt yapı ve üst kurumlarıyla Alevilik konusunun üzerine alışılmadık bir hızla gidiyor.

Şöyle bir düşünelim yoldaşlar. 1990 yılından itibaren burjuva çevrelerde hummalı bir çalışma başlamadı mı? Başladı. *Sabah*'ından, *Cumhuriyet*'ine, *Tercüman*'ından SHP'sine kadar, ANAP'ından Diyanet İşleri'ne, *Yankı*'sından *İkibine Doğru*'suna kadar, herkes "incelemeler-araştırmalar-röportajlar-görüşmeler" yapmadı mı? Yaptı. Alevi oldukları için okullarından, işlerinden ettikleri bu insanların geleneklerine, göreneklerine saygı(!) duyuyormuş havası takınarak Hacı Bektaş şenliklerine, Abdal Musa şenliklerine sahip çıkmadılar mı? Çıktılar.

Bu geniş burjuva yelpazesinin yanaşımlarında tabii türlü türlü farklılıklar oluyor ama iş "neye hizmet etmek gerekir" konusuna geldiği zaman anlaşıyorlar.

Bunun bir tek nedeni var: Korkuyorlar. Öyle genel-geçer ajitasyon anlamında değil, gerçekten *kor-ku-yor- lar!* Yüzyıllardır haksızlığa, baskıya, insanın insan tarafından sömürüsüne karşı ayaklanmış Alevi topluluk, uzun süredir içinde bulunduğu kabuğu kırmağa başladı ondan. Üstelik şimdi komünist partisi de, bütün benliği ile bu geleneğe, mirasa sahip çıkıyor. Ezenlere karşı türküleriyle, direnişleriyle karşı durmuş 22 milyon insan ya komünist partisiyle, işçilerle birlikte üzerlerine yürürlerse!!

"Yorumsuzun" yorumu

Son inceleme-araştırma dizisi Mayıs aylarında yine *Cumhuriyet*'in sayfalarında yayınlandı. Daha dizinin *Sunuş* yazısında, "Bektaşilik dinsel tarikattır" gibi bir yorum getirdikten sonra tam liberal bir ağızla, "yorumsuz" bir dizi olacağını söylüyorlar. Kuşkusuz dizi birşeyler öğretiyor ama yönlendirme de yapıyor, liberal ustalığıyla.

Dizide koyulan bütün fikirlerle uğraşmak niyetinde değiliz. Yalnız öne çıkan üç konu üzerinde kısaca duracağız.

Birincisi, *araştırmacı* Gencay Şaylan'ın çabasıdır. Bektaşiliği Masonlukla eş tutmaya çalışıyor:

"Yeraltında varlığını sürdürme zorunluluğu, şehirlerde yaşayan Bektaşiler ile 'Mason' örgütleri arasında bir yakınlaşmaya yol açmış, Bektaşiler Masonlardan önemli ölçüde etkilenmişlerdir."(*agy*, 14 mayıs 1990)

17. yüzyılda çıkan "Mason hareketi Osmanlı İmparatorluğu'na 18.yüzyılda Fransa ile ilişkilerin yoğunlaşması sonucu girmiştir." Oysa Alevi-Bektaşilik 800 yıllık bir geleneğe sahiptir ve Aleviliğin Masonluktan etkilendiğini hiçbir namuslu insan söyleyemez.

Gencay Şaylan "şehirdeki Bektaşiler" diyerek babalar kolunu, aslında 1551'de ortaya çıkan dedebabaları alıyor, ama ondan sonra dönüyor şöyle diyor:

"Masonlar ile Bektaşiler arasında hem gizlilik, hem de temel felsefeler açısından varolan benzerlik,...hem Bektaşiler hem Masonlar özgürlükçü ve sorgulayıcı bir dünya görüşüne sahipti"

Görülüyor ki, Bektaşilerin geneline ve *felsefenin* (dikkat!) benzerliğine işaret ediyor. Belki *dedebabaların* Masonluktan etkilendikleri söylenebilir, ama Bektaşi felsefesi ile Masonluğun benzerliğinden sözedilemez. Zenginlerin uğrağı, büyük paraların döndüğü, en azından ayrıcalıklı insanlar olmayı ister halleriyle düşman kampın parçası olan bu hareket ile Bektaşi felsefesi arasında eşitlik koymak niye oluyor ki? Yorumsuzluğu savunurken, kocaman uyduruk bir yorum getiriliyor.

İkincisi, *Cumhuriyet* gibi liberallerin isteğinin, Alevileri *Kemalizm* çizgisi ile uyumlu bir şekilde bu devlet içinde yaşayıp götürme isteğinin bu dizide de yansımasıdır. İlhan Selçuk, Osmanlı'ya karşı başkaldıran Mustafa Kemal ile Bektaşilerin ilişkilerinin nasıl geliştiğini anlatıyor, anlatıyor. Ama sonra bir noktaya geliyor takılıyor, açık veriyor, herkesin sorduğu soruyu soruyor:

"Bektaşiler Mustafa Kemal'i desteklerken Gazi Paşa'nın Bektaşi tekkelerini kapatmasının anlamı neydi?" (*Cumhuriyet*, 12 mayıs 1990)

Evet, Aleviler M. Kemal'i desteklemişti. Ama kendisinin de dediği gibi, "Kurtuluş savaşı zaferle sonuçlandıktan sonra yol ayrımına gelinmişti." Bir zorbalığa karşı başkaldırı vardı, böyle bir geleneğe sahip Aleviler de tabii bunu desteklediler. Ama buraya kadardı, Kemal'in "ilericiliği" işlevini bitirmişti. Silahını o omuzdan bu omuza aldı. Bundan Alevi halk da nasibini aldı, üzerlerine yeniden yasaklar geldi. Ama İlhan Selçuk böyle anlatmıyor. O Alevilik ile Kemalizmi birleştirme uğraşısı içinde. Şöyle diyor:

"Atatürk, laik Türkiye Cumhuriyet'ini kurmak için ne gerekliyse, onu yapmıştır. Bu yolda yürürken şu ya da bu dine, mezhebe veya tarikata bir ayrıcalık tanınması olanaksızdı."

Böyle mi oldu? Böyle olduysa, en basitinden çocuklar doğar doğmaz, daha dünyadan haberleri yokken, nüfus cüzdanlarına mezhebini, dinini yazmak hangi laikliğe sığıyordu?

Üçüncüsü ise, dizinin öne çıkardığı "liderlik" konusudur. Şu gün Alevilikte öne çıkması gereken önemli konu bu olduğu için biz de üzerinde duracağız.

Dizide kolların temsilcileri ile görüşmeye çalıştık diyor, ama dedebabalık (en baş temsilcisi Bedri Noyan ile), ve "bağımsız dedeler"(!)den başkası yok. Dedelerin temsilcisi Feyzullah Ulusoy ile görüşme yapamıyorlar. Oğlu Veliyeddin Ulusoy ile de Hacı Bektaş Belediye Başkanının bürosunda kısa bir konuşma yapabiliyorlar. Babasının görüşmek istememesinin nedeninin *Cumhuriyet*'in vermek istediği gibi "hastalık" olduğuna inanmıyoruz. Veliyeddin Ulusoy'un şu sözleri bu yorumu yapmamıza yetiyor da artıyor bile:

"Çünkü son yıllarda basın-yayın organları Alevilerle, Bektaşilerle ilgili yayınlara ağırlık verdi. Sanki Alevi toplumuyla Bektaşi toplumu karşı karşıya getirilmeye çalışılıyormuş gibi oluyor. Biz buna karşıyız."

Burjuva basına karşı sağlıklı güvensizliklerini yansıtan bu sözler dedelerin öyle "şan, şöhret" peşinde olmadıklarını da güzel gösteriyor. Dikkate değer ailenin, dikkate değer davranışı olarak değerlendiriyoruz.

Dizinin okuyucuya vermek istediği genel mesaj şudur: Alevilikte dedebabalık iyi, onlar bu işi sürdürmeli. Baksana adam seçimle geliyor. Demokrasi var.

Durum böyle midir, Alevilik dedebabalara mı bırakılmalıdır?

Alevilik konusu nasıl genel siyaset içinde önemli bir yere sahipse, dedelik ve dedebabalık konusu da Alevilik içinde o kadar önemli bir yere sahiptir. Bu güzel gelenek dedeler eliyle bugüne kadar gelmiştir. Dedeler tarih boyunca halkın liderleri olmuşlardır. Evet, uzun zamandır dedeler "yolu tam anlamıyla götüremiyor", ama bu noktaya dedeleri ittiler.

Dedeler olmadan bu töre, bu kültür kolay ilerletilemeyeceğine göre o zaman bu kurumu ilertmenin yollarını bulmak lazım ki, bunları Yürükoğlu Yoldaş madde madde yazdı.

Dedebabalığın seçimle geliyor olması insanı ilk başta çarpabilir. Soyut liberallerin, demokrasi havarilerinin pek hoşuna gidebilir ama görünüşe aldanmayalım. Nasıl bir seçimdir bu? Seçimin bir koşulu, baba olacak kişinin haftada 3 gün yemek yapıp dağıtmasıdır. Hadi fakirlere dağıtıldı diyelim. Güzel de, o bölgedeki fakirlere haftada 3 gün yemek dağıtabilmek için zengin olmak lazım. Bu ne bolluk? Bu nasıl demokrasi?

Nitekim röportajdan da açıkca görüldüğü gibi, dedebabalar hep kentlerde yerleşmişler, okumuş, tuzukuru insanlardır. Dedeler ise, köylerde, gecekondularda, yani halkın içine yerleşmiş, fakir insanlardır. Bu eşsiz kurumun üzerine kalın bir örtü çekmeye çalışıyorlar.

İstanbul Bektaşiliği de denilen, "babalar" kolunun içinden de çok değerli insanlar yetişmiştir. Ama bir kurum olarak, o kesim daha başından, Balım Sultan'dan bu yana, Sersem Ali'yle (eski sadrazam) başlayarak egemen sınıfın çevresindedir. Açıkcası Osmanlı'nın Aleviliği yoketmek için ortaya attığı bir hiledir. Dergahın kuruluşundan 250 yıl sonra uydurma tezlerle ve Osmanlı'nın süngüsüyle 1551'de Sersem Ali Dedebaba'nın posta oturtulmasıyla ortaya çıkan dedebabalık o günden bugüne ayaklanma ruhunu bastırmaya çalışmıştır. Çelebi soyundan, dedelerden canını davasına feda etmişleri sayabilmenin mümkünü yoktur. Peki, yolu uğruna devletle ve egemen sınıfla çatışan, canı yanan bir dedebaba var mıdır? İşte herşeyi bu anlatır.

Bu yazımızda burjuvazinin bu alevi söndürmek için vargücüyle çalıştığına örnek de olarak *Cumhuriyet* gazetesinde yeralan dizideki üç yanlış görüşe kısaca değindik. Çok çalışmamız lazım yoldaşlar, bizim elimizde onlarınki kadar geniş olanaklar yok, ama istersek de yetişemeyeceğimiz kadar olanak var.

Biz emekçi halkla birlikte devrim yapacağız. Bunun için dedeler gibi sürekli dolaşıp fikirlerimizi yaymalıyız. Getirdiğimiz doğru görüşleri gün geçirmeden kendimizden çıkaralım, halkın malı yapalım. Biz fokocu-mokocu değiliz, biz atalarımız gibi halk ayaklanmasıyla bu düzeni alaşağı edeceğiz.

Yığınların üzerinde partinin öncülüğünü ve disiplinini kurmak için

Hem tanı, hem tanıt

Türkiye proletaryası zorlu ve kavga dolu günlere hazırlanıyor. Faşizmin çözülüşüyle başlayan kıpırdanmalar, eylemler Zonguldak'la devam eden ve açıkça burjuvaziye meydan okuyan bir sürece girdi.

İçinde bulunduğumuz koşullarda proletaryanın yalnızca sendika temelinde örgütlü olması yani onun öncülüğünü gerçekleştirecek bir partinin olmayışı nedeniyle, işçi Zonguldak grevini çok ileri bir aşamaya götürebilecekken, geri çekilmek zorunda kaldı. Bu bazı şaşırmışların savunduğu gibi korkaklık değil, eksikliği çok iyi hisseden proletaryanın savaşta yaptığı bir manevraydı. Proletarya, ona önderlik edecek bir partisi olmadığı sürece siyasal ve ekonomik istemlerinin bir noktadan sonra başarısızlığa uğrayacağını anlıyor.

Yoldaşlar proletarya bu savaşımdan nice dersler çıkardı ama bizim çıkaracağımız hiç mi ders yok? Elbetteki var. Şunu düşünelim, ilk önce bizler birer komünist olarak ne kadar sağlıklı ilişkiler kurabiliyoruz? Yürükoğlu Yoldaş'ın söylediği gibi, "özeleştinin allahı değil, yoğun bir eğitim süreci" diyeceğim ama yalnızca bu da yetmiyor. Eğer yığınlarla iyi diyaloglar kuramıyor ve Lenin'in deyimiyle, yığınlar içerisinde eriyemiyorsak, aldığımız parti eğitiminin ve ideolojik yetkinliğin ne anlamı kalır? Eğer biz yığınların somut sorunlarını anlayamıyor ve onları bu sorunlardan hareketle örgütleyemiyorsak, partinin öncü rolünü yığınlar üzerinde nasıl sağlayacağız?

Yığınlar bugün partisini arıyor. Düzene karşı olan öfkesini onu yıkarak yatıştırmak istiyor. Bakın Cemile Çakmak yoldaş yığınların ağzından ne güzel söylüyor:

"...somut sorunlar içinde yüzüyoruz, öfke içindeyiz. Bu durumun kökleri düzene bağlı biliyoruz, ama neye bağlı olursa olsun bu durumu değiştirmek istiyoruz. Bizim öfkemizi sorunlarımızı paylaşın. Bu temelde örgütlenelim, birlikte mücadele edelim." (Cemile Çakmak, *İşçinin Sesi*, sayı: 411)

Evet yoldaşlar yığınların tam olarak böyle söylemediğini, böyle düşünmediğini ve burjuvaziye karşı kin dolu olmadığını, bu kini örgütlü bir kavga ile burjuvaziyi yok etmek için kullanmak istemediğini hangimiz söyleyebiliriz?

Yığınlar parti diye haykırıyor. Bütün partililer yığınların bu isteğine yanıt vermek ve onlarla sağlam ve sıcak bağlar kurmak zorundadır.

Peki bizde somut sorunlara yanlış yaklaşımlar mı var? Hiç de değil.

Bizim sorunumuz ideolojimizi yığınlara, onların anlayacağı dilden aktaramamaktan geçiyor.

"(...) önümüze anlayamadığımız bir jargon atmak yerine, yaşama dayanarak, birlikte yaşamı yorumlayarak mücadele içinde bize bildiklerinizi öğretin. Jargona da karşı değiliz, ama bizi de onu anlayabilir düzeye getirin. Birlikte yola koyulalım, gittiği yere kadar varız. İnceldiği yerden kopsun, buna hazırız." (Cemile Çakmak, *İşçinin Sesi*, sayı: 411)

Cemile Çakmak yoldaş, devrimci hareketler arasındaki ideolojik çelişkilerin, işçi sınıfının somut sorunlarını çözmeden üst boyuttaki tartışmaların içeriğiyle sınıfa yaklaşılmasını eleştiriyor. Ve jargonlara karşı değiliz derken bu üst ideolojik tartışmaların işçi sınıfının anlayacağı dilden yapılmasından çekinilmediği belirtiliyor.

Legal odaklarda görevli yoldaşlar bunları henüz tam uygulayamıyorlar. İllegal alışkanlıklar yüzünden olsa gerek, TKP ideolojisi yeterince yığınlara aktarılamıyor. Bizi diğer hareketlerden ayıran, bizi biz yapan bazı önemli farklar var. Bugün devrimci hareketle az buçuk tanışan yığınların ilk öğrendikleri şeylerden birisi devrimci hareketlerin faşizm konusuna yanlış yaklaşımları. Ama bu yeterince kitleler önünde tartışılamıyor.

Legal alanda çalışma yapan yoldaşlar "acaba açığa çıkar mıyım" düşüncesi ile hareket ediyorlar. Çıkalım, olsun. Belki birey birey hepimizin bu noktaya gelmesi zaman alıyor ama doğrusu bu. Önemli olan parti sırlarını açığa çıkarmamaktır. Bugün ideolojimizi bütün güzelliğiyle yığınların önüne sermeliyiz.

Ö. Burçak, Ege

Bizi en iyi biz görürüz

Parti ile olan ilişkimde bugüne kadar gördüğüm eksiklikleri - daha çok bundan bir ay öncesine kadar uzanan beş aylık bir dönemi içine alır şekilde- ve kendimce bazı çözüm yollarını aşağıda sunmaya çalışacağım.

Konuları üç başlık altında toplayabiliriz:

1- Eğitim çalışmalarının yapılmaması.

2- Parti içi ilişkiler ve pratik anlamdaki eksiklikler.

3- Son gelişmeleri yakalayıp, yayına bağlı bir şekilde canlı bir çalışmayı hayata geçirememek.

Bunları biraz açarsam: 1- Bildiğimiz gibi burjuvazi son dönemde aç kurtlar gibi proletaryanın ve sosyalizmin üzerine saldırmakta ve sosyalizm dünya çapında bir "gerilemeye" girmiş durumdadır. Bu elbetteki geçici bir durumdur. Ama burjuvazinin bu saldırılarına karşı durmayı, ona teorik ve pratik anlamda saldırmayı ancak Marksizmi- Leninizmi tam ve doğru özümseyerek başabiliriz.

İşte tam da bu anlamda büyük eksiklik görülüyor. O da eğitim çalışmalarının hayata geçirilmemesidir. En az haftada bir gün - toplu olarak- klasik ya da güncel bir kitap ya da yayını okuyup özümsemeliyiz. Partinin getirdiklerini, Marksizmin-Leninizmin söylediklerini özümsemeliyiz.

2- Gözlemlediğim kadarıyla, yerel örgütlerde partinin merkeziliğinden ve disiplininden uzak hareketlere rastlanmaktadır.

Üst örgüt getirilen görüşlerin hayata geçirilmesinde, pratik yaratmada yapmış olduğu çalışmalarda yanlış değildir. Ancak, özellikle verilecek görevlerde kişinin konumuna dikkat edilmesi gerekir diye düşünüyorum. Elbette bunda yanlış bilgilenmelerin payı vardır.

Kendi bölgemde partinin disiplinini alamamış birkaç yoldaş hâlâ var. Üstümle birlikte ilişkiye geçeceğim insanın toplantıya buluşma yerine gelmemesi bile bunu gösteriyor.

3. Bunun için bir örnek vereceğim. Bildiğimiz gibi, burjuvazi bazı yasalarını kaldırır, bazılarını koyar, bazılarının şeklini değiştirir. Onlar da binalarını yıktırmamak, hatta allayıp pullayıp ayakta tutmak için uğraşıyorlar. Tabii bunu yaparken, kendi hantallığının tüm yükünü işçi sınıfına yüklemek için uğraşıyor. En son çıkan anti-terör yasası tam bu çerçevededir. Bu çorabı onların başına geçirmek için, günlük yaşantıda getirdiklerimizi sürekli insanlara ulaştırmalıyız. Somut koşullara uygun eylem.

Bu metni kendi organımda oturduk, konuştuk ve merkeze göndermeye karar verdik. Yine de söylüyorum, yaptığım gözlemler eksik ya da hatalı olabilir. Burada belirttiğim olumsuzlukların dışında birçok olumlu yanlarımızın olduğunu da gururla belirtmek istiyorum. Kendi eksiklerimizi ve yanlışlarımızı görmek ve üzerine gitmek sorunların çözümünde yarı yol demektir. Bu, bizi biz yapan bir özelliktir.

Aydın Aydın,

İşçi sınıfı kararlı

İşçi sınıfına karşı topyekun saldırıya geçen tekelci burjuvazi, işten çıkartmaları hızla sürdürmektedir. Özal basına, televizyona yaptığı açıklamalarda, "işçilerin bu yüksek istemlerini verirsek, işten çıkartmalar olacaktır, bundan kimse gücenmesin" demektedir. Ve bununla da işçi sınıfının istemlerini yine işçi sınıfından çıkarmaya niyetli olduğunu ortaya koymaktadır. Son yapılan Bursa mitingiyle işçi sınıfımız, sınıf dayanışmasını, birliğini sergileyerek burjuvaziye cevabını kavgasıyla vereceğini gösterdi.

İdeolojimizin doğruluğunu pratikte de işçi sınıfımızın öncülüğüyle göstereceğiz. Bursa mitingine katılan o kadar yapı içinde burjuva basının bile es geçemediği partimiz, siyasal önderliği yerine getirecek ve işçi sınıfının sancağını göndere dikecektir.

Not: Yoldaşlar, yaklaşan Özveri Taarruzu'muz için bir öneride bulunacağım: Tüm yoldaşlarımız Özveri Taarruzu boyunca sigara içmesin. Örneğin Maltepe sigarasını (1.700 lira), yalnızca bir ay ve yalnızca 100 yoldaş içmeyip, parasını ayırırsa 5 milyon 100 bin lira kazanmış oluruz. Sigaraya hayır, özveriye evet!

Ümit Özer, İzmit

Yığınlar parti parti diye haykırıyor. Bütün partililer yığınların bu isteğine yanıt vermek ve onlarla sağlam ve sıcak bağlar kurmak zorundadır.

Aleviliğin bir canıyım

Değerli İşçinin Sesi çalışanları,

Gönderdiğiniz "Bin yıllık yürüyüş" adlı kasetinizle birlikte diğer kitapları aldım. Dostluğunuza teşekkürlerimi iletiyorum.

Kasetimi aldığım günden beri evde şu anda dinlediğim (zevkle, derinliği bilinmeyen merakla) tek kasettir. Yayınlarınızı yakından takip ediyorum. Yürükoğlu Yoldaş'ın ifade ettiği gibi "Alevi türküleriyle sosyalizmi" ben de buldum. O gün bugündür, Aleviliğin bir canıyım ve Anadolu Aleviliğinin dostuyum.

1987-88'de Alevilik üzerinde yayınlanan eserleri ve T.C denilen namussuzluğun Alevilik üzerindeki oyunlarını izledim. *Okunacak En Büyük Kitap İnsandır* kitabı elime geçip okuduktan sonra, kafam karıştı. Bu karışık düşüncede iken demokrat- muhalefet solun ve tercümeci solumuzun ne idüğü belli olmayan yazıları, beni Anadolu'muzun sınıf mücadeleleri tarihini incelemeye itti.

Şu anda Anadolu tarihi (ağırlıkla sosyal mücadeleler tarihi) üzerine uzun süreli bir araştırma içindeyim. Bunları, yayınlarınıza ne için ihtiyacım olduğunu anlatmak için yazıyorum. Şunu yazma gereğini hissediyorum: Yürükoğlu dostu, her türlü oyunun oynandığı bir dönemde *Tarihte ve Günümüzde Alevilik* adlı kitabını – geç de olsa nihayet kendi tarihimizi her yönüyle ortaya koyarak – kaleme aldığı için kutluyor, ellerine sağlık diyorum. Dostlara kavgalarında başarılar diliyorum.

A. Can, Almanya

Cezaevinde bulunan yoldaşımızın Mayıs ayında yazdığı güzel mektup, parti merkezinin tutumunun aynısını yansıtıyor. Parti kültürünü ve ideolojisini iyi aldığı için, somut durumlarda parti ile aynı tutumu kendi kendine alabilmek hepimize onur verir.

Bu bölücülük niye?

İ. Harlı, (...) Cezaevi

(...)
Mayıs ayının çoşkusu içinde çok şey yazabilirim. O güzel günü, bahçede belgiler haykırarak kutladık. Tam nedenlendiremiyorum fakat bu yıl her zamanki ruh hali yoktu. Haftalardır içine girilen beklentinin bunda rolü olsa gerek. Fakat buna rağmen yine de kötü geçti diyemiyorum, olağan bir şekilde geçti demek belki daha doğru.

Üzerine işçi sınıfının gölgesi düşen burjuvazi korkulu günlere hazırlık yapıyor, önlem almaya çalışıyor. "Demokratikleşme" adı altında sapla verileni kaşıkla alıyor. Bu arada devlet aygıtını daha da merkezileştirmek oradan buradan sarkan iplikleri toplamak için çabalıyor. Bu reform örtüsünün altında tüm demokrasi ve devrim güçlerine dayatılan antiterör yasası var. Toplumsal planda bunun gibi tüm tuzaklara ve işçi sınıfını hedefinden şaşırtmak için uğrasan her soydan ve boydan bölücülere, tuzakçılara iyi bir şamar vurmak lazım.

Bu bölücülük konusuna daha "sol" bir dille konuşanları örnek vermek istiyorum. *Metal İşkolunda Sendikal Birlik Sorunu ve Türk-Metal'de Birlik* kitabını ciddi hiçbir görüş getirmeden ama bölücülüğünü iyice ortaya dökerek sözümona eleştirmeye kalkanlar bir örnektir.

İşin ilginç yanı, "irade ve ideoloji birliğini" bir türlü yaratamayan küçük burjuva solculuğunun bu kesimi, aslında örgütsüzlüğün örgütlenmesini kendisine taban yaparken mangalda kül bırakmamacasına "eleştiri!" cesaretinde bulunuyor. Ne genel toplumsal alternatif programına, ne de tutarlı bir sendikal çalışma programına sahip olmadan doğrulara saldırmak kolay gelmiş olacak ki, yapa yapa, hem de en kötü noktadan, bölücülük noktasından gölgesiz siyaset yapmaya kalkıyor.

Üstelik oldum olası işçi sınıfına güvenmeyen ve onu küçümseyen bu "sol"lar, meyve veren ağacı taşlama kervanına katılırken, sınıfın dışından kendi tutarsız anlayışlarını sınıfa şırınga etmeye kalkışıyorlar.

Biliyoruz ki, küçük burjuvazi genel olarak sallantılı bir sınıf. Burjuvazinin ideolojik-siyasal basıncı altında bunalan bir sınıf. Rüzgar işçi sınıfından yana esince de işçi sınıfından olurlar, "işçici" kesilirler. Tabii bu arada geriye dönüş içinde bir çok açık kapı bırakırlar. İşte bu yapısal özellik onların hep genel konuşmalarını, kemiksiz oluşlarını getirir.

Örnekte olduğu gibi, bırakalım yaşamı izlemeyi bir kenara, okuduklarını anlamamakta ısrar edenleri suçüstü yakalamak gerekir. İşte *İşçilerin Sesi* bunun tipik örneğidir.

Boş yazı-boş saldırı

Doğrulara saldırarak *Metal İşkolunda Birlik* kitabını eleştirdiklerini sanıyorlar. Söylenenler, bilinen içi boş laflar. Sonra çarpıtmanın da bini bir para. Sanki işçi sınıfı o kitabı okumuyor. Sınıftan ve sendikal hareketten bihaber olmalarını meziyetten saymışlar. Olan kağıtlara olmuş.

"Gerçekten de sadece sendikal birlik konusunda değil, işçi sınıfının yıllardır süren mücadelesinin bugün *en dip noktada* seyrediyor olmasında sendikaların önemli bir rolü vardır." (*İşçilerin Sesi*, s.24, "Otomobil-İş birleşme sınavında sınıfta kaldı", *abç*)

Böyle diyerek Otomobil-İş'in sol takoz TBKP'li yöneticilerinin sendikal birlikten kaçmak için, üçlü birlik hayalleri de tuzla buz olunca keşfettikleri anlayışı geliştirerek böyle yazıyorlar. Pes doğrusu! 1980 öncesi devrimci durum koşullarında yaşanan işçi hareketliliğinin üzerinde bir eylem pratiği çizen bugünün işçi hareketliliğine, işyeri işgallerine, geliştirilen zengin yasadışı eylemlere, sesleri hâlâ burjuvazinin kulağında çınlayan madenciler alayının dev eylemlerine rağmen bir de sınıfa dönerek "mücadelenin bugün en dip noktalarda seyrettiğini" söylemek için gerçekten şaşırmış olmak gerekir.

Sonra Otomobil-İş'in TBKP'li bölücüleriyle ne de güzel birleşilmiş. Ya bilmiyorlar -bilmiyorlarsa adama derler, önce öğren sonra konuş- ya da üstünü örtüyorlar. Otomobil-İş yönetimi "utanmasaymış" çoktan "Türk-Metal'in kapısını çalıp,.. biz geldik" (*agy*, s.4) diyecekmiş de diyemiyormuş. Sendikal birlik kitabını haydi diyelim ki yarım yamalak okudular (zaten öyle yaparlar hep), Türkiye'de duymayan kalmadı (demek ki tek bunlar kalmış), Otomobil-İş işçisinin Türk-İş'te birlik çağrısına (10. kongrede) ne büyük çoşku ile sarıldığını ama bunun bin türlü bizans oyunlarıyla, sendika içi demokrasiyi dinamitleyerek engellendiğini, yıllardır sendika organlarında bu konuda alınan bağlayıcı kararların hiçe sayıldığını tabanın istemini dile getirenlerin ihraç edildiğini duymamışlarsa, bilmiyorlarsa doğrudan Otomobil-İş'in yönetimine sorsunlar. Onlar bile reddedemezler.

Evet, bunlar bal gibi biliniyor. Ya bölücü yönetimi kullanarak Otomobil- İş'in öncü devrimci işçilerine saldırıyorlar, ya da yine aynı kapıya çıkar, kendi bölücü gölgesiz siyasetlerine TBKP'li bölücüleri kılıf yapıyorlar. Nereden bakarsan bölücülük ve sınıfa güvensizlik.

"Türk-Metal gerici faşist bir sendikadır" diye tarif edildikten sonra, Türk-Metal'in "kurumsallaşan özellikleri" olarak "ispiyon", "baskı", "işveren ile işbirliği" sıralanmış. Ve "sorunun çözümü yöneticileri değiştirmekte değil...Türk-Metal üyesi olan işçilerin örgütlü güç olabilmesindedir." sonucuna varılmış.

Bu söylenenler eskiden beri sakız gibi çiğnenen "Türk-İş'in yapısı değişmez" tekerlemesine benziyor. Yazık! Tabii buna bir de sınıfın disiplinini eklemek gerek. Sınıfın mesleki örgütü de olsa kapıdan girince disipline uymak gerekir. Sendikanın örgütsel kuralları bile çok gelir, aşırı gelir küçük burjuvalara.

Gerçi alıntının sonunda -belli ki onu da kopye etmişler- güzel bir cümle yer almış. Kendilerinin de kabul etmek zorunda kaldığı o özverili işçi tabanı o sarı, o kara yönetime de tekmeyi öyle bir atar ki, "sorun yönetimi değiştirmek değil" derken bu basit sonucu bile anlamadıklarını göstermişler. Kurumsallaşan ne peki? Hepsini yapan faşist yöneticiler. Sanki orada insan üstü birşey var. Bu ne biçim mantık! Tabanda özverili işçiler yönetimi ezip atacak. Bu yalnızca zaman işi. Atınca ne olacakmış? Küçük burjuva sollara göre hiçbir şey. Be ne biçim iş! Anla anlayabilirsen.

> Türk-Metal'de kavgayı yükseltme, bu yolda büyük özveri ile sendikal demokrasi çarkına abanma için işçi sınıfına kavga çağrısı yapılıyor. Bu dükkan kavgası değil, bu "benim olsun da küçük olsun" kavgası değil.

Sendikal Birlik kitabı olması gerekeni çok net yazmış.

"Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin bir kilidi metal işkolundaki sendikal sorunun çözülmesinde...Türk-Metal'deki faşistlerle aktif militan mücadeleden geçmektedir.(*agy*, Alev yayınevi, s.29- 30)"

İşte sınıfa güven budur. Türk-Metal'de kavgayı yükseltme, bu yolda büyük özveri ile sendikal demokrasi çarkına abanma için işçi sınıfına kavga çağrısı yapılıyor. Bu dükkan kavgası değil, bu "benim olsun da küçük olsun" kavgası değil. Kavga alanı işçi sendikasıdır. Ve bu kavga şimdi 150 binlik yarın 500-600 binlik metal müfrezesinin kavgasıdır. Sendikal birlik kitabı da bu kavganın bilinci, gücü ve sesidir.

"Herşeyden önce birlik yanyana dizilmek, ya da hep birlikte aynı sendikanın çatısı altında toplanmak değil, sınıfsal temelde yürütülecek olan sendikal mücadelede birlikte hareket edebilmektir."(*İşçilerin Sesi*, s.24 *Bir kitap, bir anlayış*)

Mütevaziliğe bakın. Türk-Metal'de çalışılabileceğini de söylüyorlar biraz ilerde. "Ama ne için hemen ekleyelim". Faşist anlayışı ve örgütü teşhir etmek, tarumar etmek, parçalamak, iyi niyetli insanları tarafsızlaştırmak için.

Niyetleri açık. Herkesin kendi dükkanını kurmasını istiyorlar, bütün sol süs altında. Tabii bunun için önce parçala-böl (yapabilirsen), ardından kap kapabildiğini. Ve iyi niyetli işçiyi tarafsızlaştır. Hani özverili kavga yürütüyordu tabanda işçiler? Peki bu işçiler tarafsızlaşmazsa ve küçük burjuva sollara gitmezse ne yapacaklar?

İşçi sınıfına bu denli güvenmeyen, bu denli düşmanlık besleyen ve hepsinden daha çok bu denli korkan bu küçük burjuva sollar bölücü tezlerinde, ilkesiz ve gölgesiz siyasetlerinde yeni bir adım aldılar. İşçi sınıfı her fabrikada, her sendikada, her mahallede bu çirkin mi çirkin mantığı, içi boş demagojiyi sınıf bilincinden ve çelik disiplinin çarklarından geçirecektir. Bunlar sınıf sendikalarının ne olduğunu öğrenecekler. Sendikalar ne lokal, ne dükkan, ne de arpalık değildir.

Doğru ideoloji yaşamı izliyor

İşçi sınıfı ve işçi sınıfı devrimcilerinin sendikal birlik kavgası gücünü yaşamdan ve yaşamı izleyen doğru ideolojiden alıyor. Bu kavganın tek bir doğru anlayışı vardır:

"Proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi proletaryanın devrimci partisidir.

"Ama dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan sendikaların ve işçi sınıfı partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez.

"(...)

"*Bu savaşım (sendikalarda) amansız bir savaşım olacaktır.* Ve bizim yaptığımız gibi *oportünizmin ve sosyal şövenizmin islah olmaz liderlerinin* ipliğini tam olarak pazara çıkarana ve *böylelerini sendikalardan kovana dek* sürdürülmelidir. Bu savaşım belli bir noktaya vardırılmadan siyasal iktidarı elde etmek olanaksızdır. (Ve bu yapılmadan iktidarı alma yolunda bir çaba gösterilmemelidir de) ... savaşımın hangi dereceye vardırılacağını, ancak her ülkenin proletaryasının aklı başında deneyimli ve yetenekli siyasal yöneticileri belirleyecektir. *abç*)

"(...)

"Sendika *üst yöneticilerinin* gerici ve karşı-devrimci zihniyetinden komünistlerin sendikalardan çıkmaları gerektiği ve sendikalarda çalışılmaması sonucuna varan ve yeni ve *yapay* işçi örgüt biçimlerini yaratmak... bu burjuvaziye hizmet etmeye eşit, afedilmez bir saçmalıktır.

"(...)

"Gerici sendikalarda çalışmamak demek gerektiği kadar gelişmemiş olan ya da henüz geri olan işçi yığınlarını gerici liderlerin etkisine, burjuva ajanlarının, aristokrat işçilerin yada 'burjuvalaşmış işçilerin' etkisine terketmek demektir.

"(...)

"Ve mutlaka *yığınların olduğu yerde* çalışmak gerekir. Kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proletaryanın ya da yarı-proletaryanın bulunduğu her yerde (bunlar en gerici eğilimde olsalar bile) yöntemli, azimli, inatçı ve sabırlı bir bilinçlendirme çalışmasıyla bütün özverileri göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir. Sendikalar ve (bazı durumlarda) işçi kooperatifleri ise yığınların bulunduğu örgütlerin ta kendileridirler.

"(...)

"Çünkü komünistlerin bütün görevi, bilinçlenmede geç kalanları *inandırmayı* bilmek, onların *arasında* çalışmayı bilmektir, yoksa çocukca uydurmacalardan başka birşey olmayan 'sol' sloganlar ileri sürerek onlardan *ayrılmak* değil. (Lenin, *'Sol Komünizm': Bir çocukluk hastalığı, Sol yayınları s.48-53)*

Hiç kuşku yok ki tüm "sol" görünümlü "dost- düşmanlar" devrimcilere sendikaların kapısını kapatmak için burjuva diplomasisinin bütün manevralarına başvuracaklar, hatta mahkemelerden bile yararlanacaklardır.

"*Sendikalara girebilmek, sendikalar içinde kalabilmek, ne pahasına olursa olsun devrimci eylemi bu örgütler içinde* yürütebilmek için bütün bunlara göğüs germek gerekiyor. Her türlü fedekarlığa razı olmak (eğer gerekirse) savaş hilelerine başvurmak, gizli eylem yöntemlerini uygulamak gerekiyor 1905'e kadar çarlık döneminde hiçbir legal olanağımız yoktu ama Zubatov adındaki polis, devrimcileri tuzağa düşürmek ve yenilgiye uğratmak için aşırı gerici işçi toplantılarını yaptığı ve işçi derneklerini örgütlediği zaman, bu toplatılara, bu derneklere partinin üyelerini biz yolluyorduk. Bunlar yığınlarla bağlantıyı kuruyorlardı. Ve propaganda eylemini ustaca yürütüyorlardı. İşçileri Zubatov'un adamlarının etkisinden kurtarıyorlardı. Hiç kuşku yok ki, Batı Avrupa ülkelerinde aynı şeyi yapmak daha zordur. Ama genellikle bu yapılabilir ve bunu sistematik olarak yapmak gerekir." (Lenin, *agy*, s.54)

Evet, işçi sınıfı, bölücüleri bu bilinçle tanıyor ve daha da tanıyacak, darmadağın edecektir. Kavganın anahtarı doğru bilinçtir.